

Mehter Bey

Mehter Bey, bir gece rüyasında kendini eşeğe dönüşmüş gördü. İnsanlara doğru yüksek sesli anırmasından, onu neden bu kadar çelimsiz bıraktıklarından, otların neden eskisi gibi tadı olmadığından ve kimsenin kendisini anlamadığından yakındığı anlaşılıyordu. Ne yapacağını şaşırmıştı. Hangi rüyanın gerçek olduğundan haberi yoktu, o halde hangisinin gerçek olmadığından da haberi mevcut bulunamazdı.

Yeşil bir noktalama işareti görüyordu. Bir yat veya onun gibi bir gemi, bu noktalama işareti yavaş yavaş uzaklaşarak büyür gibi geldi. Zamanın öncesinden önceye veya sonrasından sonraya bir yere gidiyor gibiydi. Kafasının içinden geçenleri kimseyle paylaşamadığı için ruhunu teslim etmesine az bir zaman kala iyice saçmalamaya başladı. Mehter Bey, rüyasında bir eşek olduğu günden tam otuz sene sonra ahirete intikal etti.

Valilerin arasında, vali yardımcısı gibi bakardı hayata. Kendisini de aynı kalitede gördüğü halde, şansı ve tanıdıkları o kadar yerinde olmadığı için vali ataması yapılmamıştı. /Ne olacak, ne olmasına gerek var, nasıl olacak diye düşünüürken, kendisini hayatın okyanusa döküldüğü yerde buldu/. Uzaylıların nereden geldiğini bile bulmasına yardımcı olacaktı.

Talihsizliğini kendisine bildirdiği zaman karısından ne cevap aldığını hatırlamadı. Neresi olduğundan habersiz bir yerlere gitmesi, sonra buranın neresi olduğunu bulması, bulduğuyla idare etmesi, belki de benliğinin tüm imkanlarıyla seferber olması gerekiyordu. Ancak sakinlikle kendisinden daha anlamlı bir yere ulaşabileceğinden bahsediyordu. Halimizi kendimizden daha anlamlı ve büyük işlerin peşinde bulmak önemlidir.

Mehter Bey kimin kendisiyle ilgisi var ve kimin kendisiyle ilgisi yok, bunu çözemiyordu. Hangi işler, hangi düğünlerin peşinde ve kadınlar hangi düğünleri arıyor, bunu bilemiyordu. Hayat kapalıydı, onu çözeceklerin ondan açık olması gerektiğini düşünüyordu ama onu çözdüğünü iddia eden *bilgeler* ondan daha ka-

palydı. Hayat kendini her an anlatan bir kadın gibiydi, çok konuşuyordu ama ne dediğinde tat, ne oturduğunda tahıyyat, ne çorbasında sakatat vardı. Hüs-nüniyet bir yere kadar, hepimizin burada, tüm acılarıyla dalga geçilmediğini kim isbat edebilir?

Mehter Bey aşk üzerine, konuşmak üzerine yazı yazarak, belki de diğerlerinden daha ayırt edici vasıflarımızı ortalık yere sererek geçinebileceğini düşündü. Bun-lar insanı önemli yerlere getiriyor. Belki de bunun için ruhumuzun kaptanları sayıyoruz onları. Ördeklerin tüfek sesini duyunca havalanması gibi, acı ve çare-sizlik hissedince kendimizi boşluğa kanat çırparken buluyoruz. Acı ve çaresizlik bizi vurmamış, kolumuzu kanadımızı kırmamışsa eğer.

Mehter Bey, yazları kurak ve sıcak, kışları ise sulak ve soğuk olan bir bölgenin deniz tarafındaki bir şehirde, kuşların pek uğramadığı bir semtte otururdu. Kuşları sevmezdi, bu yüzden yoklukları onu rahatsız etmiyordu. Arabasının kirlenmeyişi severdi ve her gün arabasını park yerinden çıkarırken o gün ha-vanın ne durumda olduğuna bakar, bulut göremeyince sevinçle arabasını o gün de yıkatacağını düşünürdü. İşten dönüşte arabasını anlaştığı *Gıcır Gıcır Oto Yıkama Fabrikası*'na getirir ve işçilerin ibadet eder gibi onbeş dakika arabasının etrafında dönmesini seyrederdi. Mehter Bey arabasını çok severdi.

Zihninin köşelerinde kalmış hatıraların zaman ilerledikçe insanı rahatsız ettiği doğru. Hayat intikamını zihinlerde alıyor. Zihinlerdeki tortuları kaldırıp onu tozdan hayaletler haline getiriyor. Hani hafızasını kuvvetlendirmeye çalışan Ortaçağ keşişlerinin bir katedrali iyice tanıyıp ezberlemeleri gereken bilgileri bu katedralin odalarına tıkıştırması gibi, hayat da bizi odalarda dolaştırıp, hangi kapının ardından çıkacağını bilmediğimiz hayaletlerle karşılaştırıyor.

Mehter Bey, ufak zevklerini büyük işlermiş gibi anlatmayı severdi. İnsanların an-latmayı dert etmediği ve sadece içerek zevk aldıkları çayı, o uzun uzun renginden, kokusundan, deminden ve özel bulduğu şekerin ona nasıl bir aroma verdiğinden başlayıp anlatır, dinleyenlerin sonunda *bunda ne var?* bakışlarını uzaklaştırmak için de konuyu bu zevkin fiyatına getirir bırakırdı. Fiyatı çok uygundu, bu kadar güzel bir çayın kendi mahalle bakkalında satılmasının ona verdiği mutluluk tarif edilemezdi. Memleketinin şeker fabrikasından taze taze aldığı, *market kokusu çekmemiş* şekeri de ısmarlamıştı. Ah, hayat, bu demin içinde ne kadar güzel görünüyordu.